

тѣхъ, като едно дългнесто огромно животно, безъ глава и безъ крака, съ едно очице на гърба и съ страшно дълбоки уста — на опанката — които щѣхъ да блѣбать огънь и лава... На гладкия му жълтеникавъ коремъ се чернѣеше кабалистическата фраза написана отъ бай Мича, страшното *мане, факелъ, талесъ* на отоманската империя:

Турѣія ке падне. 1876.

— Момчета, обзрнъ се подпрѣсѣдателтъ, ний на Зелений-Трапъ ли бѣхме рекли да ходимъ?

— Тамъ, тамъ, да вървимъ!...

— А бе тъй и тъй се сбрахме тука, не бива ли и тукъ да си направимъ засѣданието? Тукъ, ако питате, и по му мяза сега... при тая мечка...

Всички удобриха тая щастлива мисълъ на подпрѣсѣдателя.

— Тогава, насѣдайте.

— Ами вий кждѣ ще сѣднете?

— Ето моятъ прѣстолъ, каза бай Мичо и сѣднъ на гърба на тона.

И засѣданието се почвъ.

XV.

Новата молитва на Марка.

Марко излѣзе твърдѣ омисленъ отъ впечатление на онова, което бѣше чулъ и видѣлъ въ Калчовата тополивица.

— Кой знай... пошушнъ си той, като трѣгваше прѣвъ зеленчуковитѣ градини, които захващахъ отъ тамъ.

Той вървѣ тъй до рѣката, на истокъ отъ Бѣла-Черкова, която се спуща съ многобройни скокове отъ Балкана... Тамъ хвърли погледъ на градината си и въ нея на пѣньтъ, осталь отъ червѣната, и се усмихнъ подъ мустакъ; послѣ се отби и трѣгнъ изново прѣвъ градини и ливади, за да влѣзе прѣвъ главната улица въ градътъ, изъ която отиваше пжтя за К. Като прѣминъ и колибитѣ